

Έν'αγχόνη κὰν τέθνηκας Πατριάρχα, ὁμῶς γε'αεὶ ζῆς'ἐν' Ἐδὲμ τῆ θείᾳ.

Τῆ δεκάτῃ Πατριάρχης θῦμα γέγον' οὐνεκά' Ἐθνους.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος, κατὰ κόσμον Γεώργιος Ἀγγελόπουλος, γεννήθηκε στὴ Δημητσάνα τὸ ἔτος 1745 μ.Χ., ἀπὸ εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετους γονεῖς, τὸν Ἰωάννη καὶ τὴν Ἀσημίνα.

Τὸ 1767 μ.Χ. μετέβη στὴ Σμύρνη, κοντὰ στὸν θείο του ἐκκλησιάρχη Μελέτιο, παρακολουθώντας μαθήματα στὴν Εὐαγγελικὴ Σχολή. Στὴ συνέχεια παρακολούθησε μαθήματα φιλοσοφίας στὴν Πάτμο ἀπὸ τὸν Δανιήλ Κεραμέα. Μετὰ τὶς σπουδές του ἦλθε στὴν αυτοκρατορικὴ μονὴ τῆς Μεταμορφώσεως τῶν Στροφάδων νήσων, ὅπου ἐκάρη μοναχὸς λαμβάνοντας τὸ ὄνομα Γρηγόριος. Ἀπὸ ἐκεῖ τὸν κάλεσε ὁ Μητροπολίτης Σμύρνης Προκόπιος καὶ τὸν χειροτόνησε ἀρχιδιάκονό του. Ὄταν ἀργότερα χειροτονήθηκε πρεσβύτερος, ἐπέστρεψε στὴ Δημητσάνα καὶ ἔδωσε 1.500 γρόσια γιὰ τὴν στέγαση τῶν ἀπόρων φοιτητῶν.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος μὴθήκε στὴν Φιλικὴ εἰσαγγελία ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Φαρμάκη περὶ τὰ μέσα τοῦ ἔτους 1818 μ.Χ. στὸ Ἅγιον Ὄρος. «Ἐδειξεν εὐθύς ζωηρότατον ἐνθουσιασμόν ὑπὲρ τοῦ πνεύματος αὐτῆς» καὶ «ἠυχῆθη ἀπὸ καρδίας», γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ τῆς.

Στις 19 Αὐγούστου 1785 μ.Χ. ἐκλέγεται οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ παραμένει στὸν πατριαρχικὸ θρόνον μέχρι τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1798 μ.Χ.. Κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ καθαιρεῖται ἀπὸ τὴν Πύλη, διότι θεωρήθηκε ἀνίκανος νὰ διατηρήσει τὴν ὑποταγὴ τῶν Χριστιανικῶν λαῶν κάτω ἀπὸ τὸν Τουρκικὸ ζυγὸ καὶ ἐξορίζεται στὸ Ἅγιον Ὄρος.

Τὸ 1818 μ.Χ. κλήθηκε γιὰ τρίτη φορὰ στὸν Οἰκουμενικὸ θρόνον, στὸν ὁποῖο καὶ παρέμεινε μέχρι τὴν ἡμέρα τοῦ μαρτυρικοῦ τοῦ θανάτου.

Ὁ Κωνσταντῖνος Κούμας ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἅγιος Γρηγόριος δὲν ἦταν μόνο «σεμνὸς τὸ ἦθος, λιτὸς τὴν δίαιταν, ταπεινὸς τὴν στολὴν, ζηλωτὴς τῆς πίστεως, δραστηριότατος εἰς ὅλα τὰ ἔργα του», ἀλλὰ ἦταν καὶ «ἀκαμπτος εἰς τὰς ἰδέας του καὶ δὲν τὸν ἔμελε διὰ κανὲν ἑναντίων, ὅταν ἀπεφάσιζε τίποτε». Καὶ ὁ Γρηγόριος ἀποφάσισε. Ἐταξε ὡς σκοπὸ στὴν ζωὴ του νὰ υπηρετήσῃ πιστὰ τὸ δούλο Γένος καὶ νὰ βοηθήσῃ με ὅλες τὶς δυνάμεις του καὶ με τὴν ζωὴ του στὴν ἀπελευθέρωση ἀπὸ τὸν Τουρκικὸ ζυγὸ. Γιὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σκοποῦ τοῦ χρησιμοποίησε ὅλη τὴν διπλωματικὴ δεξιότητά του.

Στην προσπάθειά του ο Εθνομάρτυρας να διασώσει τον Ελληνικό πληθυσμό από την σφαγή και συγχρόνως να παραπλανήσει τον Σουλτάνο και να δώσει την ευκαιρία στους αγωνιστές να εργάζονται ανενόχλητοι, αναγκάστηκε να αφορίσει τους επαναστάτες.

Συντριπτική απάντηση στους κατηγορούς του Γρηγορίου θα δώσει ο Αλέξανδρος Υψηλάντης με τις οδηγίες που έστειλε από το Κισνόβιο της Βεσσαραβίας στους αρχηγούς της Πελοποννήσου: «Ο μὲν Πατριάρχης βιαζόμενος παρὰ τῆς Πόρτας σᾶς στέλλει ἀφοριστικὸ καὶ ἐξάρχους, παρακινώντας σας νὰ ἐνωθῆτε μὲ τὴν Πόρταν. Ἐσεῖς ὅμως νὰ θεωρῆτε ταῦτα ὡς ἄκυρα καθόσον γίνοντα μὲ βίαν καὶ δυναστείαν καὶ ἄνευ θελήσεως τοῦ Πατριάρχου». «Ἄς μὴν λησμονήσωμεν ὅτι ὑπάρχουν περιστάσεις καθ' ἃς ἀπαιτοῦνται θυσίαι μεγαλύτεραι καὶ αὐτῆς τῆς θυσίας τῆς ζωῆς καὶ ὅτι ἐνίοτε ἡ μαρτυρικὴ ζωὴ εἶναι πικρότερον ἀλλὰ πλέον ἐπιβεβλημένον καθῆκον καὶ αὐτοῦ τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου. Καὶ αὐτὴν τὴν ὑπέρτατην θυσίαν προσέφερον οἱ αἰδιδίμοι Πατριάρχης, ὅστις συνησθάνθη συναίσθημα πικρότερον καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου, ὅταν θυσιάζων πάντα ἔγωισμὸν καὶ ἀποβλέπων εἰς τὸ ἀληθινὸν συμφέρον, ἠναγκάσθη νὰ θέσῃ τὴν ὑπογραφὴν του κάτωθι ἐγγράφου καταδικάζοντας τὸ κίνημα, ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ οἴοιου ολοφύχως ἤυχετο καὶ ἐργάζετο. Ὑπογράφων, ἀπεμάκρυνε τὰς ὑπονοίας τῆς Πύλης περὶ συμμετοχῆς εἰς τὸ κίνημα ἐπισήμων κύκλων, μὴ ὑπογράφων, θὰ ἐπεβεβαίωσεν τὰς ὑπονοίας, ὅτε δεινὴ ἐπιπίπτουσα ἢ τιμωρία τοῦ τυράννου κατὰ τῶν βυσσοδομούντων, θὰ ἐνέκρου τὸ κίνημα πρὶν ἢ ἐκραγῆ. Ἄλλως οἱ αἰδιδίμοι Πατριάρχης μετὰ θαυμαστῆς ἐγκαρτερήσεως ὑπέστη τὸ μαρτύριον, ὅταν ἐπέστη τὸ μαρτύριον, ὅταν ἐπέστη ἡ ὥρα, καίτοι ἠδύνατο νὰ σωθῆ διὰ τῆς φυγῆς».

Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ ἐπιστολὴ που ἔστειλε ὁ Ἅγιος Γρηγόριος στις 26 Δεκεμβρίου 1820 μ.Χ. στον Ἐπίσκοπο Σαλώνων Ησαΐα καὶ πολύτιμη ἀπὸ ἱστορικὴ ἀποψη, γιατί ἀποδεικνύει πως ὁ Εθνομάρτυς παρακολουθοῦσε ὅλα ὅσα συνέβαιναν στὴν Ελλάδα, σε ὅλες του τις λεπτομέρειες καὶ τις προετοιμασίες γιὰ τὴν ἐπανάσταση:

«Ἀμφοτέρα τὰς τιμίας ἐπιστολᾶς, διὰ τοῦ ἀγαθοῦ Φοῦντα Γαλαξειδιώτου, ἀσφαλῶς ἔδεξάμην καὶ τοὺς ἐν αὐταῖς τιμίους λόγους ἔγνων. Ἐχεμυθείας, ἀδελφέ, μεγίστη χρεῖα καὶ προφύλαξις περὶ πᾶν διάβημα, οἱ γὰρ χρόνοι πονηροὶ εἰσι καὶ ἐν ταῖς φιλοπατριώταις ἔστι καὶ μοχθηρῶν ζύμη, ἀφ' ἧς ὡς ἀπὸ ψωραλέου προβάτου φυλάττεσθε. Κακὸν γὰρ πολλοὶ μηχανῶνται διὰ τὸ τῆς φιλοπλουτίας ἐγκλημα. Διὸ τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξω κοινολογῶν μοι ἐμπιστευομένοις πατριώταις, τὰ ἐχεμυθείας δεόμενα. Οἱ Γαλαξειδιῶται, οὗς

Ἐπιστέλλεις μοι συνεχῶς, πεφροντισμένως ἐνεργούσι, καὶ ἀφ' ὧν ἔγνω ἀδύνατον ἀντὶ παντὸς τιμίου οὐδ' ἐλάχιστον λόγον ἔρκος ὀδόντων φυγεῖν. Οὐ μόνον τὰ σά, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ἐν Μορέᾳ ἀδελφῶν γράμματα κομίζουσι μοι. Ἡ τοῦ Παπανδρέα πρᾶξις πατριωτικὴ μὲν τοῖς γινώσκουσι τὰ μύχια, κατακρίνουσι δὲ οἱ μὴ εἰδότες τὸν ἄνδρα. Κρυφὰ ὑπερασπίζου αὐτόν, ἐν φανερωῶ δὲ ἀγνοίαν ὑποκρίνου, ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐπικρίνε τοῖς θεοσεβέσιν ἀδελφοῖς καὶ ἀλλοφύλοις. Ἰδία πράυνον τὸν Βεζύρη γόλοισι καὶ ὑπόσχεσιν, ἀλλὰ μὴ παραδοθῆτω εἰς λέοντος στόμα. Ἄσπασον οὖν ταῖς ἐμαῖς εὐχαῖς τοὺς ἀνδρείους ἀδελφούς, προτρέπων εἰς κρυψίνουσαν διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων. Ἀνδρωθήτωσαν ὡσπερ λέοντες καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου κρατύνει αὐτούς, ἐγγὺς δ' ἔστι τοῦ Σωτήρος τὸ Πάσχα. Αἱ εὐχαὶ τῆς ἐμῆς μετριότητος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου, ἀδελφέ μου Ἡσαΐα. Γεωργοὶ ἀκαμάτως καὶ ὄλβια γεώργια δώσοι σοι ὁ Πανύψιστος». Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος συνιστοῦσε τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸν ἐνίσχυε μὲ κάθε μέσο. Ἦταν ἀποφασισμένος νὰ θυσιασθεῖ γιὰ τὴν Πατρίδα. «Χρεωστοῦμεν», ἔλεγε, «νὰ ποιμαίνωμεν καλῶς τὰ ποιμνία μας καὶ χρεῖας τυχοῦσης νὰ κάμωμεν, ὅπως ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς δι' ἡμᾶς διὰ νὰ μᾶς σώσῃ....».

Σε ἐπιστολῇ που ἔστειλε πρὸς τὸν Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανό, ἐγράφε: «Συλλειτουργεῖ ἐν Χριστῷ καὶ λίαν ἀγαπητὴ ἀδελφέ. Ἐλάβον τὴν ἀπὸ 20' Ἀπριλίου ἐπιστολὴν σου. Ἡ ἀπόφασίς μου περὶ μελετωμένης ἀνορθώσεως «σχολῆς» τῆς φιλότιμης πατρίδος εἶναι τοιαύτη, ὡς ἡ ἰδική σου. Ὅπως θέλῃς μάθει καὶ παρὰ τοῦ ἰδίου. Τὸ κιβώτιον τοῦ ἐλέους πρέπει νὰ ἐμψυχωθῇ. Καὶ τὴν βουλήν τοῦ Κυρίου ἀνθρώπινα δυνάμεις δὲν δύνανται νὰ τὴν μεταβάλουν. Γενηθήτω τὸ θέλημά Του». Κάτω ἀπὸ τὴν λέξη «σχολὴν» ὑπονοοῦσαν τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν. Οἱ Φιλικοὶ μάλιστα ονόμασαν ἐπιστάτες τῆς σχολῆς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Γρηγόριον καὶ τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων Πολύκαρπον. Ὄταν σε μὴ συνεδρίασιν τῆς ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὁ Μητροπολίτης Δέρκων Γρηγόριος προέτρεψε τὸν Πατριάρχην νὰ μεταβῆν ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον γιὰ νὰ τεθοῦν ἐπικεφαλῆς τῆς Ἐπαναστάσεως, ὁ Γρηγόριος ὁ Ε' ἀπάντησε: «Καὶ ἐγὼ ὡς κεφαλὴ τοῦ ἔθνους καὶ ἡμεῖς ὡς Σύνοδος ὀφείλομεν νὰ ἀποθάνωμεν διὰ τὴν κοινὴν σωτηρίαν. Ὁ θάνατος ἡμῶν θὰ δώσῃ δικαίωμα εἰς τὴν Χριστιανοσύνην νὰ ὑπερασπίσῃ τὸ ἔθνος ἐναντίον τοῦ τυράννου. Ἀλλ' ἂν ὑπάγωμεν ἡμεῖς νὰ θαρρύνωμεν τὴν Ἐπανάστασιν, τότε θὰ δικαιώσωμεν τὸν Σουλτάνον ἀποφασίσαντα νὰ ἐξολοθρεύσῃ ὅλον τὸ ἔθνος». Ὄταν μερικοὶ προσπάθησαν νὰ τὸν πείσουν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ νὰ σώσῃ τὸν εαυτόν του, ὁ καλὸς ποιμένας ἀπάντησε: «Μὲ προτρέπετε εἰς φυγὴν. Μάχαιρα θὰ διέλθῃ τᾶς ρύμας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ λοιπῶν πόλεων τῶν χριστιανικῶν ἐπαρχιῶν. Ὑμεῖς ἐπιθυμεῖτε ὅπως ἐγὼ μεταμφιεζόμενος καταφύγω εἰς πλοῖον ἢ κλεισθῶ ἐν οἰκίᾳ οἰουδήποτε εὐεργετικοῦ ὑμῶν Πρεσβευτοῦ, ν' ἀκούω δὲ ἐκεῖθεν πῶς οἱ δῆμιοι κατακρεουργοῦσι τὸν χηρεῦοντα λαόν. Οὐχί! Ἐγὼ διὰ τοῦτο εἶμαι Πατριάρχης, ὅπως σώσω τὸ ἔθνος μου, οὐχὶ δὲ ὅπως θὰ θεωρήσωσιν ἀδιαφόρως πῶς ἡ πίστις αὐτῶν ἐξυβρίσθῃ ἐν τῷ προσώπῳ μου. Οἱ Ἕλληνες, οἱ ἄνδρες τῆς μάχης, θὰ μάχωνται μετὰ μεγαλυτέρας μανίας, ὅπερ συχνάκις δωρεῖται τὴν νίκην. Εἰς τοῦτο εἶμαι πεπεισμένος. Βλέπετε μεθ' ὑπομονῆς εἰς ὅτι καὶ ἂν μοῦ συμβῇ. Σήμερον (Κυριακὴ τῶν Βαΐων) θὰ φάγωμεν ἰχθεῖς, ἀλλὰ μετὰ τίναν ἡμέραν καὶ ἴσως καὶ ταύτην τὴν εβδομάδα οἱ ἰχθεῖς θὰ μᾶς φάγωσιν... Ναι, ἄς μὴ γίνω χλεύασμα τῶν ζώντων. Δὲν θὰ ἀνεχθῶ ὥστε εἰς τᾶς ὁδοὺς τῆς Ὀδησοῦ, τῆς Κερκύρας καὶ τῆς Ἀγκῶνος διερχόμενον ἐν μέσῳ τῶν ἁγίων νὰ μὲ δακτυλοδεικτώσῃ

λέγοντες: “Ίδου έρχεται ο φονεύς Πατριάρχης”. Άν τὸ Έθνος μου σωθῆ καὶ θριαμβεύσει, τότε πέποιθα θὰ μοῦ ἀποδώσει θυμίαμα ἐπαίνου καὶ τιμῶν, διότι ἐξεπλήρωσα τὸ χρέος μου... Ὑπάγω ὅπου μὲ καλεῖ ὁ νοῦς μου, ὁ μέγας κληρὸς τοῦ Έθνους καὶ ὁ Πατὴρ ὁ οὐράνιος, ὁ μάρτυς τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων».

Ὁ Γρηγόριος ὁ Ε΄, ὁ φλογερός αὐτὸς ἱεράρχης, ἀκολούθησε τὸν δρόμο του. Σάρκωσε ολόκληρο τὸ υπόδουλο Γένος. Επωμίσθηκε τὸ σταυρὸ του. Ανέβηκε τὸ Γολγοθὰ του. Δέχθηκε ραπίσματα, χλευασμούς, εμπυτισμούς καὶ τέλος τὸν θάνατο με ἀπαγχονισμό. Μπροστὰ στο Πατριαρχεῖο, τὴν ἡμέρα του Πάσχα τοῦ 1821, οἱ Τούρκοι κρέμασαν τὸν Πατριάρχη. Στὸ ἔγγραφο τῆς καταδίκης του (τουρκιστὶ «γιαφτάς»), ἀναφέρεται ἡ αἰτία τοῦ ἀπαγχονισμοῦ του: «...! Ἄλλ’ ὁ ἀπίστος πατριάρχης τῶν Ἑλλήνων... ἐξ αἰτίας τῆς διαφθορᾶς τῆς καρδίας του, ὄχι μόνον δὲν εἰδοποίησεν οὐδ’ ἐπαίδευσε τοὺς ἀπατηθέντας, ἀλλὰ καθ’ ὅλα τὰ φαινόμενα ἦτο καὶ αὐτὸς, ὡς ἀρχηγός, μυστικὸς συμμετοχὸς τῆς Ἐπαναστάσεως... ἀντὶ νὰ δαμάσει τοὺς ἀποστάτας καὶ δώσῃ πρῶτος τὸ παράδειγμα τῆς εἰς τὰ καθήκοντα ἐπιστροφῆς τῶν, ὁ ἀπίστος οὗτος ἐγένετο ὁ πρωταίτιος ὅλων τῶν ἀνεφεισῶν ταραχῶν. Εἴμεθα πληροφορημένοι ὅτι ἐγεννήθη ἐν Πελοποννήσῳ καὶ ὅτι εἶναι συνένοχος ὅλως τῶν ἀταξιῶν, ὅσας οἱ ἀποπλανηθέντες ραγιαδες ἐπραξαν κατὰ τὴν ἐπαρχίαν Καλαβρύτων...! Ἐπειδὴ πανταχόθεν ἐβεβαιώθημεν περὶ τῆς προδοσίας τοῦ ὄχι μόνου εἰς βλάβην τῆς ὑψηλῆς Πύλης, ἀλλὰ καὶ εἰς ὄλεθρον αὐτοῦ τοῦ ἔθνους του, ἀνάγκη ἦτο νὰ λείψῃ ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς καὶ διὰ τοῦτο ἐκρεμάσθη πρὸς σωφρονισμό τῶν ἄλλων». Ἐνα χρόνο μετὰ τὸν ἀπαγχονισμό καὶ τὴν μεταφορὰ τοῦ τιμίου λειψάνου του ἀπὸ τὸν πλοίαρχο Μ. Σκλάβο στὴν Ὀδησσὸ τῆς Ρωσίας, ὁ Ζακυνθινὸς ἱερωμένος Οικονόμος Νικόλαος Κοκκίνης, μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπος Ζακύνθου, εφημέριος τότε τοῦ παλαιφάτου ναοῦ τῆς Ὀδηγήτριας καὶ φλογερότατος Φιλικός, εὐαισθητοποιημένος ἀπὸ τὴν θυσία τοῦ Πατριάρχου, συνθέτει Ἀκολουθία πρὸς τιμὴν τοῦ νέου ἱερομάρτυρα, κάτι που ἀποδεικνύει περίτρανα ὅτι ὁ Ἅγιος Γρηγόριος στὴ συνείδηση τοῦ Γένους κατέκτησε ἀμέσως με τὸ τίμιον αἷμα τοῦ θέσει Ἀγίου.

Τὸ 1871 ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος θεώρησε ἐπιβεβλημένο νὰ μετακομίσει τὸ τίμιον λειψανὸν του ἀπὸ τὴν Ὀδησσὸ στὴν ἀπελεύθερη Ἀθήνα. ΓΙΑ τὸν σκοπὸ αὐτὸ συστάθηκε Ἐπιτροπὴ, στὴν ὁποία συμμετείχαν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ζακύνθου Νικόλαος Β΄ ὁ Κατραμῆς καὶ Ἀρχιμανδρίτης Ἀβέρκιος Λ. Λαμπίρης, Α΄ γραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου. Στὴν Ὀδησσὸ ἀπεδόθησαν ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τοὺς ἐκεῖ ὁμόδοξους τιμὲς Ἀγίου στὸ ἱερὸ λειψανὸν τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου. Κατὰ τὴν Πανυχιδα μάλιστα, που τελέσθηκε ἐκεῖ κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς μνήμης του, «ἐξεφώνισεν ἀπ’ ἄμβωνος, κατ’ ἐπίμονον τῶν ὁμογενῶν ἀπαίτησιν, λογύδριον ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ζακύνθου». Τὸ ἱερὸ λειψανὸν ἐφθάσε στὴν Ἀθήνα τὴν 25ῃ Ἀπριλίου 1871 μ.Χ., ὅπου οἱ Ἀθηναῖοι τοῦ ἐπεφύλαξαν πάνδημη υποδοχὴ. Με κατάνυξη καὶ ἀγαλλίαση ἐναπετέθη στὸν Καθεδρικό Ναὸ τοῦ Ευαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ὅπου φυλάσσεται μέχρι σήμερα σε περιβλεπτὴ λάρνακα. Στις 10 Ἀπριλίου 1921 ἀνακηρύχθηκε Ἅγιος ἀπὸ τὴν ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς

Ελλάδος.

Ανάρτηση από τον [ΣΥΝΔΕΣΜΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ](#)

http://www.faneromeniol.gr/index.php?option=com_content&view=article&id=716%3A2010-07-13-09-15-26&catid=65&Itemid=97